

LJUDSKI GLAS

== POLITIČNI TEDNIK ZA SLOVENSKO LJUDSTVO. ==

Izhaja vsak četrtek in stane za vse leto 18 K, za pol leta 9 K, za četrt leta K 450 in na mesec K 150. Posamezna številka stane 50 vinarjev. Inserati po dogovoru.

Vse dopise in pošiljatve je frankirati in naslavljeni na: „LJUDSKI GLAS“, Ljubljana, Frančiškanska ulica 6, I. nadstr., Učiteljska tiskarna.

Izšla je

Poučna knjižnica „Ljudskega glasu“

I. zvezek

Za staro pravdo!

Napisal

FRAN ERJAVEC.

Knjiga ima to-le vsebino:

Predgovor.

- I. Naša stara pravda.
- II. Kmetška odveza.
- III. Pod avstrijskim orlom.
- IV. V ožljubljeni deželi.
- V. Jugoslovani smo poljedelci!
- VI. Zemljo nazaj!
- VII. Kdo bo vladal?
- VIII. Kaj še pričakujemo iz Belgrada?
- IX. Tovarniški delavec in kmetško ljudstvo.
- X. Na noge.

Knjiga je izredno zanimiva, pisana nalašč za kmetško ljudstvo, zato ne sme biti slovenske hiše brez te knjige. Cena je pri današnji draginji knjig izredno nizka in stane le 6 K. Naročite jo takoj pri upravi „Ljudskega glasa“. Organizacije naj naroče po več, najmanj po 20 izvodov in naj jo razširijo med ljudstvo.

Le v izobrazbi je naša moč!!

Izšla je

Propagandna knjižnica „Kmetško-delavske zveze“

I. zvezek:

Kaj hoče „Kmetško-delavska zveza“?

Priredil:

Jurij Skopec.

Brošura ima naslednjo vsebino:

1. Le vkup, le vkup uboga gmajna!
2. Kaj hoče „Kmetško delavska zveza?“
3. Pravila „Kmet. delavske zveze.“
4. Kako ustanovimo „Kmetško delavsko zvezo?“
5. Kako vodimo „Kmetško delavsko zvezo?“

Sodrug! Zaupniki po deželi! Naročite takoj to brošuro ter jo razširite med naše ljudstvo. Osvobodimo kmetški proletarijat dosedanjega suženjstva, organizirajmo ga.

Razpošilja se najmanj po deset izvodov. Izvod stane 60 vinarjev. Naročite takoj!

Naročajte in širite „LJUDSKI GLAS“!

Pozdravljeni!

Tako vam kličemo vsem, ki se zberete prihodnjo nedeljo (29. t. m.) v Ljubljani na zaupnem sestanku „Kmetško delavske zveze“.

Prišli bodete, moške žuljevih rok, da položite temelj organizaciji, ki vas hoče osvoboditi dosedanjega klerikalnega in kapitalističnega suženjstva.

Kaj je bil dosedaj naš kmetški človek: bajtar, kajžar, mali kmet, mali obrtnik, posel in poljski delavec? Suženj in zopet suženj na eni strani klerikalne stranke, na drugi pa sedanjega kapitalističnega družabnega reda. Bil je brez pravic, poznal je le dolžnosti, ki so ga trle od zore do mraka, od zibelke do groba. Ni imel besede ne v občinskem, ne v deželnem in ne v državnem gospodarstvu. Vse to so vodili mogočni bogataši, kapitalisti, gruntarji, birtji, štacnarji, doktorji, duhovniki in škrici.

Kdo se je brigal za tega revnega človeka po deželi? Nihče! Garal je od zore do mraka in od rojstva, dokler mu niso opešale moči. In potem? Beraška palica in revščina je bilo plačilo za njegovo delo. Kdo je poskrbel za njegovo starost? Nihče! Kdo mu je pomagal v bolezni? Nihče! Kdo mu je pomagal v drugih potrebah? Nihče! Prepuščen sam sebi je moral prehoditi ta križev pot, ki se mu pravi življenje.

Kaj naj ostane vedno pri tem? Kaj res ni mogoče izpremeniti, temeljito izpremeniti obupnih razmer, v katere je obsojen revni kmetški človek?

Eni pravijo, da ne. To so takozvane meščanske, kapitalistične ali buržuazijske stranke, katerim spada naša klerikalna stranka (Kmetška zveza), liberalna stranka (JDS), Samostojna kmetška stranka in še neko dete, ki se je rodilo zadnje

LISTEK.

Kuta v ljudskem humorju.

(Dalje.)

Zjutraj pred izhodom solca je istotako spravil deklico ven. Menihi so pa vendar duhali, da se pri gvardijanu nekaj čudnega godi. Ugibali so med seboj, da je Opička zelo premeten dečko, ki zna vse tako zasukati, da ima lahko vsak svojo žensko, kadar ga celibat preveč tišči... No, ne bomo dolgo razkladali. Item: Menihi so se posluževali Opičkove službe tako pridno, da se je o samostanu Esramu lahko reklo: „Hudič je tam celibat vzal.“ Seveda, ako bi bili menihi vedeli, da so njih duše v nevarnosti, bi ne imeli Opičko tako radi. V najkrasnejšo pomlad ljubezni pobožnega samostana je padla iskra žalosti. Opička, ki se je nekoč še-le pozno zvečer vrnil z nekega obhoda, je takoj uvidel, da je kuhar nanj silno jezen.

„Kje se vedno potepaš?“ ga je mojster nahrulil. Ali ne veš, da moraš krcžnike in piskre pomiti?“ Dogovoril, vzel poleno in začel vraga obdelavati. Le-ta se je začel prav po peklensko smejati in zavpil: „Le počakaj, ti stari lump — jaz ti kmalu pokažem, kam pelje t oja nadutost“. Med tem je že prijel kuharja in ga stlačil v bakreni kotel, ki je bil poln vrele vode. Re-vež se je hudo oparil in umrl strašne smrti. Opička pa je zbežal v vas po lepo devojkico za gvardijana. Menihi, ki so postali lačni, so šli v kuhinjo, iskali kuharja — zastonj. Ali ga ni bilo nikjer. Končno so ga našli v kotlu kuhanega. Nastal je strašen vik in jok. Tudi Opička je prišel — kakor da nič ne ve — ter jokal in kričal je kot zbesnel. Vsi so mu verjeli, da je imel mojstra kuharja rajši kot samega sebe, saj ni bilo nikogar, ki bi bil Opičko sumil; nihče ga ni videl iti v kuhinjo. Kotel je bil pa tudi v taki legi, da je kuhar lahko padel vanj, kar bi ne bilo ravno čudno, ker so ga vsi poznali kot velikega

prijatelja steklenice. Gvardijan pa ni nič posebno žaloval, ker je dobil s tem priliko, da nastavi Opičko za prvega kuharja, čemur so seveda drugi pobožni bratje soglasno pritrdili. Sedaj pa poslušajmo, kako je vrag kuhal. Pridno je mešal poper in druge korenine v jedila, vedno je znal preskrbeti zadosti divjačine, perutnine in drugih dobrih stvari. Posebno v petek je pripravil tako zapeljive pečenke, da se je srce smejalo; pravim — v petek. Menihom so okusna jedila zelo ugajala. Glasno so se menili med seboj, kakšna škoda bi bila, če bi stari brat kuhar še živel, ker bi jim bil vsem želodce pokvaril. Da, Opička, ta zna! Menihi so bili vedno debelejši in razuzdanejši. Zdelo se je celo, da gredo rajši debeli v peklo, kot suhi v nebesa. Končno so sklicali kapitelj. Tam so sklenili uvrstiti Opičko v red sv. Bernharda: motiv: Njegove zasluge, ki si jih je tekom svojega službovanja pridobil.

(Dalje prihodnjič.)